

[Bernhard Baunsgaard]

store midler, der direkte og indirekte gives af det offentlige til sportsformål.

Det kan ikke være rimeligt at pålægge en bestemt gruppe i samfundet at betale for følgerne af andres sportsudøvelse.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Borgere i et moderne samfund har brug for motion, og det ligger jo også bag, når der gives så store tilskud fra det offentlige side til udøvelse af sport. Det er uundgåeligt, at der sker uheld, og det drejer sig desværre om ret mange. Der er en trykfejl i den skriftlige begrundelse, sådan som den foreligger i duplikeret tilstand, for det drejer sig ikke om 3.000 uheld om året, som der står dér, men skønnet siger, at det drejer sig om 300.000 uheld om året, altså ca. 1.000 om dagen. De fleste er heldigvis ikke alvorlige, men en del er det jo, og det har den virkning efter de regler, der gælder i dag, at det er arbejdsgiverne, der kommer til at betale omkostningerne for de uheld, der er så alvorlige, at de medfører sygdom. Det har hidtil været de første 5 uger, arbejdsgiverne skulle betale, nu er det efter augustforliget blevet til de første 3 uger. For en stor arbejdsgiver er det jo nok til at overse, men for en lille arbejdsgiver kan det være ganske overordentlig tyngende, og i begge tilfælde er det urimeligt, at det bliver pålagt en bestemt gruppe at betale omkostningerne ved en virksomhed, som vi ønsker skal ske – og »vi« er i dette forhold myndighederne, folketetinget – nemlig sportsudøvelse.

Derfor spørger jeg: kan vi ikke finde en ordning, så de mennesker, der er medlemmer af sportsklubber, automatisk er forsikret på en eller anden måde, så det offentlige overtager ansvaret for at betale for uarbejdsdygtighed som følge af en sportsudøvelse, vi ønsker?

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Der ligger i spørgsmålet både en interesse for arbejdsgivere og i høj grad også en interesse for idrætsudøverne. Der er gjort mange forsøg fra den organiserede idræts side på at overtale medlemmerne til at forsikre sig mod uheld. For nogle år siden lykkedes det at etablere en særlig ordning med et af de store forsikringselskaber, hvor det var både enkelt

og billigt at tegne en forsikring. Men trods megen propaganda for ordningen blev den en fiasko. De fleste idrætsudøvere forbinder tilsyneladende ikke deres idræt med nogen særlig risiko.

At frivillige forsikringsordninger hidtil ikke har været nogen succes, kunne naturligvis tale for, at man fra centralt hold greb ind og pålagde en form for forpligtelse. Som eksempel modtager det svenske riksidrottsförbund årligt på finansloven et beløb på omkring 1,5 mill. skr. til en kollektiv forsikring af idrætsudøverne.

Jeg er godt klar over, at det er en trykfejl med de 3.000, og at det skal være 300.000, men forholdet er vel nok, at 300.000 er nogenlunde 10 gange for højt, hvis der er tale om registrerede idrætsskader, og det er jo først og fremmest dem, man må tale om, for man kan jo ikke rigtig gøre op, hvor mange der sætter et plaster på et sår, som man har fået ved almindelig idrætsudøvelse.

Jeg kan nævne til belysning af de økonomiske konsekvenser, at produktionstab ved idrætsulykker, defineret som den bruttodag-løn, patienten oppebærer i sygdomsperioden, udgør et beløb af størrelsesordenen omkring 15 mill. kr. Arbejdsgivernes tab er nok væsentlig lavere, fordi omkring 15 pct. af de skaderamte har en længere sygdomsperiode end 3 uger.

Trods dette – og vi må da alle sammen sige, at det er et beklageligt produktionstab – kan der imidlertid være grund til at formode, at arbejdsgivernes nettogevinst ved, at de ansatte dyrker idræt, formentlig er mange gange større. Man kan nævne den sandsynlige reduktion af andre former for lidelser som følge af sunde motionsvaner og det forhold, at en veltrænet person på sit arbejde normalt vil være i stand til at gennemføre en større arbejdspræstation end en utrænet. Alene de seneste års store udvikling i firmaidrætten siger jo noget om arbejdsmarkedets behov for idrætten.

Jeg vil derfor foreløbig svare hr. Bernhard Baunsgaard, at det næppe ud fra et arbejdsgiversynspunkt er rimeligt at etablere en særordning for idrætten. Jeg tror ikke, at problemet er så stort, at det retfærdiggør et isoleret initiativ på idrætsområdet. Hvorfor skal netop idrætten, og kun den organiserede del, som næppe dækker meget mere end halvdelen af de aktive, udpeges som et sær-